

Tiesos Draugas Ekstra Nr. 87

LEBBS naujienos

2015 m. spalio – lapkritis

*„Jei laikysitės mano mokslo, jūs iš tikro būsite mano mokiniai;
jūs pažinsite tiesą ir tiesa padarys jus laisvus.“ Jn 8,31-32*

Tiesos Draugas Ekstra yra Lietuvos evangelikų baptistų bendruomenių sąjungos leidinys, platinamas elektroniniu paštu, skirtas apžvelgti mūsų bendrijos įvykius, naujienas, spausdinti aktualius straipsnius bei esė.

Šiame numeryje:

Raštų paguoda

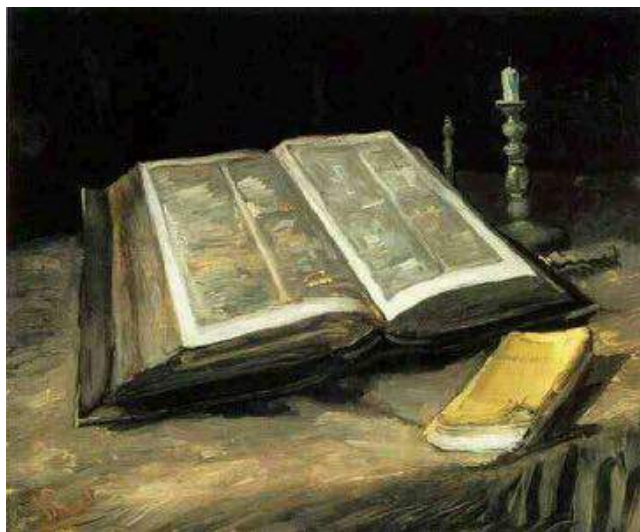
Mūsų tikėjimo istorijos eskizai. Bažnyčia XIII amžiuje

Įspūdžiai iš Europos baptistų federacijos posėdžio Sofijoje

Pjūties šventė Ylakiuose

EBF maldos kalendorius

Raštų paguoda

Romiečiams 15,4 skaitome: „Visa, kas kitados parašyta, mums pamokyti parašyta, kad ištvėrime ir Raštų paguoda turėtume vilties.“

Tai, kas parašyta, yra labai vertinga. Tie dalykai ne tik verti susižavėjimo ar pagarbaus požiūrio, bet iš esmės mums be galo reikalingi. Šventasis Raštas turi nepaprastą jėgą formuoti Dievui priimtina asmenybę. Tačiau ji formuojasi ne iš išorės, o iš vidaus. Paaiškinsiu. Kol Viešpaties Žodžio nėra mumyse, prie jo reikia vis sugrįžti, o jei jis yra mūsų viduje – reikia papildyti jo atsargas. Jei Šventasis Raštas tebėra šalia, o ne

mumyse, jis neduoda žadėto rezultato, ir mes jį vertiname grynai intelekto lygmenyje. O kada Dievo Žodis įgyja kitą statusą – nuolat apsigyvena manyje? Tada, kai sutinku su mylinčiu Viešpačiu, kad Jo Žodis man brangus. Juk tai, kas brangu, rūpestingai saugome. Psalmininkas sako: „Giesmėmis man virto tavo nuostatai mano ateivystės namuose“ (Ps 119, 54; A. Jurėno vert.). Vadinasi, Šventasis Raštas tampa neatskiriama mūsų gyvenimo dalimi ir praturtina sielą dangiška šviesa. Ir čia svarbu išsiugdyti gebėjimą semtis paguodos Raštuose.

Bendras pamokymas – puiku. Atsakymai į sunkius gyvenimo klausimus – nuostabu. Bet paguoda, sklindanti iš Žodžio, – visai kas kita. Žiūrėkite, kaip apaštalas guodžia Tesalonikų tikinčiuosius, kurie, galima manyti, liūdėjo dėl mirusiųjų lygiai taip, kaip ir pasaulio žmonės. Jis rašo, kad Viešpaties Atėjimas viską pakeis (1 Tes 4,15-17), ir mes pasiliksime su Juo amžinai. Ir pataria: „Guoskite vieni kitus šitais žodžiais“ (18 eil.). Kaip paprasta ir veiksminga!

Taigi kalbame apie mūsų dvasios gebėjimą guostis Dievo Žodžiu. Šiuolaikinių krikščionių gyvenime sielvarto ir bėdų užtektinai. Niekas nepasikeitė nuo tų laikų, kai apaštalai mokė pirmuosius mokinius: „Per daugelį vargų mes turime įeiti į Dievo karalystę“ (Apd 14,22). Tačiau kaip gyventi, jeigu praradai draugus, darbą, gerą vardą? Kaip išverti neatitaisomą praradimą netekus artimųjų? O jeigu susidūrei su tikinčiųjų cinizmu, kietaširdiškumu ir šiurkštumu? Kur gelbėtis nuo slegiančio jausmo, sukulto šiuolaikinių fariziejų veidmainystės ir falšo? Būtent čia – vešliose Rašto pievose ir prie ramių jo apmąstymo vandenų. Kad nepalūžtume, arba „turėtume vilties“, kalbant cituotos eilutės žodžiais, labai svarbu ir būtina iš anksto išmokti rasti paguodą Rašte.

Dalykas tas, kad ne visi Dievo vaikai kreipia į tai dėmesį. Jie tarnauja Dievui, meldžiasi, skaito Bibliją, lanko krikščionių susirinkimus, bet džiaugiasi šio pasaulio džiaugsmams, o liūdi irgi jo liūdesiu ir guodžiasi jo paguoda. Jie neturi įgūdžių guostis Dievo Žodžiu. Todėl, kai ateina bėda, juos ištinka tikėjimo krizė. Ir visai ne dėl to, kad bėda pernelyg didelė, bet dėl to, kad pernelyg silpnas gebėjimas rasti paguodą Dievo Žodyje. Šventasis Raštas jiems visada būdavo už jų realaus ir įdomaus gyvenimo ribų. Jų viduje jo nebuvo.

Brangieji, mes nepajėgsime išsaugoti pasitikėjimo Viešpačiu, jei neįgysime šio nuostabaus įpročio – guostis Jo žodžiu.

Karų gandai, gresiančios negandos, ekonominiai sukrėtimai, Dievo vaikų neištikimybė, visuotinis meilės Dievui atšalimas, smarkus visuomenės dorovės nuopuolis – visa tai per daug sunki našta gležniems kūniškos krikščionybės pečiams.

Duok mums, Viešpatie, pakankamai nuolankumo, kad pamatytume Tavo galingų žodžių didybę, grožį ir jėgą!

Pagal Vladimiro Šarikovo Rytinius apmąstymus – N. L.

(Autorius yra gyvenęs Vilniuje, šiuo metu gyvena JAV ir tarnauja kaip pastorius ir misionierius. ✓)

Krikščionybė XIII amžiuje

Šiame amžiuje pradeda ryškėti teologiniai portretai, t. y. asmenybės, pasižymėjusios originaliu mąstymu, kuris padėjo atskleisti ir išryškinti kai kurias teologines tiesas. Beje, šis reiškinys pastebėtas dar XI amžiuje. Pvz., **Anzelmas Kenterberietis** (1033-1109) – ankstyvosios scholastikos¹ tėvas. Jis teigė Dievą esant jau todėl, kad yra Dievo sąvoka. Mūsų laikus pasiekė jo

parašytas darbas „Kodėl Dievas tapo žmogumi?“ Kartą Anzelmas savo maldoje ištarė tokius žodžius: „Dėkoju Tau, Dieve! Nes tai, kuo anksčiau tikėjau, supratau ir savo protu!“ Galima sakyti, kad šie žodžiai tapo tarsi vėlesnių laikų scholastų šūkiu: suprasti tai, kuo tiki.

Kitas žymus scholastas - **Tomas Akvinietis** (1225-1274). Jis Paryžiaus universitete gavo gerą išsilavinimą. Anksti įstojo į dominionų vienuolyną. Jis sau iškėlė uždavinį – suderinti krikščionišką mokymą su senovės ir viduramžių žiniomis bei filosofija. Parašė

¹ Viduramžių Europoje vyravusi filosofinė kryptis ir metodas. Tikėjimo dogmų turinys buvo aiškinamas siekiant racionaliai jį pagrįsti, remiantis iš anksčiau žinomais autoritetais ir šaltiniais.

didelės apimties veikalą „Teologijos sąvadas“. Yra pasakęs: „Šventas mokslas, t. y. teologija, ateina į pagalbą žmogaus protui, tiesa, ne tam, kad įrodytų tikėjimą, bet kad geriau išaiškintų tai, ką turime krikščioniškame mokyme. Malonė ne sunaikina žmogaus prigimtį, bet ją išstobulina.“

Scholastas **Dunsas Škotas** (1270-1308) teigė priešingai: „Nepasiekiamos Dievo didybės akivaizdoje bejėgis yra bet koks žmogaus protas.“ Galbūt tai davė postūmį vėlesnių laikų teiginiams, kad tikėjimas ir protas yra nesuderinami dalykai.

Kitokiu keliu nuėjo **mistikai** – kiti to meto mąstytojai. Laikoma, kad pradžia šiam judėjimui davė **Bernardas iš Klervo**. Jis gimė 1090 m. Prancūzijoje. Atokiame slėnyje įkūrė vienuolyną, kur vienuoliai gyveno gana uždarytą gyvenimą. Jie nesiekė mokslo aukštumų, nemažai iš jų buvo beraščiai. Svarbiausias dalykas jų vienuoliškoje praktikoje buvo meditacija, kurios metu visas dėmesys buvo sutelktas į Kristaus kentėjimus. Klervo vienuolių aukščiausias tikslas buvo susivienyti su kenčiančiu Kristumi ir asmeniškai išgyventi Jo artumą. Mistikai teigė, kad žmogaus kūniška prigimtis yra bevėrtė, o geriausias būdas iš jos išsivaduoti – mistinis, vidinis religingumas. Šios pažiūros paplito daugelyje Vakarų Europos vienuolynų.

Manoma, kad mistikų judėjimas suklestėjo vokiečių magistro **Ekharto** asmenyje. Jo mokymas peržengė vienuolynų sienas ir rado atgarsį net pasauliečių terpėje, nes žmonės buvo išsiilgę gyvesnio ir gilesnio dvasinio gyvenimo. Sparčiai kūrėsi neformalus dvasinio bendravimo būreliai, o pats mokytojas Ekhartas tapo dvasinio gyvenimo pavyzdžiu ir autoritetu. Daugelis šių būrelių narių nebuvo nei dvasininkai, nei teologai, o save vadino „Dievo draugais“. Nereikėjo ilgai laukti, kad oficialioji bažnyčia atkreiptų dėmesį į šį sąjūdį ir mokytoją Ekhartą. Jis buvo paskelbtas eretiku, bet kaip tik tuo metu, 1327 metais, jis paliko šį pasaulį.

Reikėtų pastebėti, kad scholastikai su savo pažiūromis palietė tik nedidelę visuomenės dalį – išsilavinusius žmones. Mistikų sąjūdis apėmė platesnes grupes. Likdami katalikų bažnyčioje, jie palaikė glaudžius ryšius su elgetaujančio ordino vienuoliais ir ypač su pranciškonais.

Pranciškus Asyžietis (1182-1226). Tai ryškiausia to laikotarpio figūra. Gimė ir užaugo turtingoje italų pirklio šeimoje. Beragaujant pasaulio malonumus jame pradėjo stiprėti religinis jausmas, kol po vieno konflikto su tėvu jis paliko namus sakydamas, kad nuo dabar turįs tik vieną Tėvą, kuris yra danguje. Jo gyvenimą pakeitė Mato evangelijos (10,7-10) žodžiai, kuriais jis vadovavosi iki mirties. Pranciškus iš namų išėjo apsilikęs senu drabužiu ir susijuosęs virve. Jis ir keletas bendraminčių pradėjo keliauti po kaimus prašydami išmaldos, o gavę išdalindavo vargšams. Pasitaikius progai pamokslaudavo žmonėms. Pranciškaus gyvenimo būdas ir nuolankumas daugelį traukė sekti jo pėdomis.

1210 m. popiežius Inocentas III patvirtino paprastą, neturtą pabrėžiančią Pranciškaus pasekėjų regulą. Jie buvo vadinami mažesniaisiais broliais (minoritais) ir davė pradžia vienuoliškam pranciškonų ordinui. Ordino statusas Pranciškui kėlė problemų, todėl jis atsisakė vadovo pareigų, bet jo įtaka išliko iki gyvenimo pabaigos. Pranciškus mėgo vienvietę, gyveno atsiskyrėlio gyvenimą, bet neužsidarė nuo pasaulio. Dažnai lankydavosi miestuose, kur skelbdavo Biblijos tiesas vargingiausiems žmonėms. Vėliau apie jį pasklido daug legendų, ir jis pradėtas gerbti kaip labiausiai į Kristų panašus žmogus.

Elgetaujančių vienuolių ordinų buvo ir daugiau. Pvz., **dominikonai**, atsiradę Pietų Prancūzijoje. Šio ordino įkūrėjas Dominykas de Guzmanas (1170-1221) suprato, kad reikia išsilavinusių dvasininkų, gebančių bendrauti su įvairiais žmonėmis. Todėl dominikonai steigė teologines mokyklas, kur tik galėjo. Dominikonų požiūriai akademiniais klausimais skyrėsi nuo pranciškonų, kurie išsilavinimui teikė mažiau reikšmės. Jiems buvo būdingas neturtas ir tarnystė įkalbinėjant eretikus grįžti į bažnyčios pavaldumą. Vėliau šis ordinas tapo svarbiu inkvizicijos įrankiu. Prie elgetaujančių ordinų dar priskiriami pranciškonai, karmelitai ir kiti mažiau žinomi ordinais.

Inkvizicija (iš lot. k. – *paieška*). Jos apraiškų būta ir anksčiau, tačiau oficialiai ji buvo įsteigta 1231 metais IV Laterano susirinkimo nutarimu. Popiežius Grigalius IX visuose katalikiškuose kraštuose įsteigė ypatingus inkvizicijos tribunolus, pavaldžius Romos kurijai, kurie turėjo ieškoti eretikų ir

juos iškelti viešumon. 1232 metais šie tribunolai buvo patikėti dominikonams.

Kaip atsitiko, kad bažnyčia, pašaukta liudyti pasauliui Kristaus meilę, sunaikino daugybės žmonių gyvybes? Galimas dalykas, kad viena tokio nužmogėjimo priežasčių buvo mokymas, jog esą geriau sunaikinti žmogaus kūną, kad būtų išgelbėta siela. O įvairių paklydusių „eretikų“ sielos tikrai einančios į pražūtį, tad jas reikia gelbėti. Maža to – einančių į pražūtį daugėja ir jie kelia pavojų vienintelei teisingai bažnyčiai! Todėl reikia imtis priemonių: surasti paklydėlius ir įkalbėti juos pripažinti savo klaidas. Jei jie to daryti nesutinka, imtis kankinimų. O jei ir tai nepaveda, kūnas pasmerkiamas sunaikinti. Kai reikėdavo pateisinti tokius veiksmus, prisimindavo palaimintąjį Augustiną, sakiusį: „Verskite juos grįžti į bažnyčią. Verskite ir, jei reikia, panaudokite jėgą!“ Keista, kad šiam mokymui ir praktikai pritarė toks autoritetas kaip Tomas Akviniėtis.

Ką tik įsteigta ir įsisiautėjusi inkvizicija XIII a. Vakarų bažnyčios istoriją nudažė tamsia spalva. Inkvizicijos siautėjimas nesiliovė ir vėliau. Štai Ispanijoje už inkviziciją atsakingas Tomas Torkvemada net XV a. nuteisė mirčiai ant laužo daugiau nei 10 000 žmonių. Tai buvo ne tik vadinamieji eretikai, bet ir vėliau prasidėjusios *raganų medžioklės* aukos. Inkvizicija galutinai buvo panaikinta tik XIX a.

XII a. pradėjęs stiprėti pamaldumas Mergelei Marijai dar labiau išaugo XIII amžiuje. Marija tapo visuotine motina, didžiąja užtarėja prieš savo Sūnų. Vis labiau plito tikėjimas, kad po savo žemiškojo gyvenimo ji buvo paimta į dangų su kūnu ir siela. XIII amžiuje Ispanijos karalius Alfonsas X sumanė kasmet paskirti gegužės mėnesį Mergelės Marijos garbei. Ši praktika plačiai paplito. Specialios gegužinės pamaldos, skirtos Marijos garbei, Lietuvoje buvo įvestos tik XIX a.

XIII a. Vakarų bažnyčioje suklestėjo naujų bažnyčių statybos, ypač didingų katedrų. Katedra – tai maldos namai, kur yra vyskupo sostas. Vien Prancūzijoje per 200 metų be kitų didelių ir mažų bažnyčių buvo pastatyta 80 katedrų. Vienas iki šiol išlikusių pastatų – didžiausia Vokietijos bažnyčia, Kelno katedra, – buvo pradėta statyti 1248 m. Vienas jos bokštų siekia net 156 m aukščio.

XIII amžius buvo svarbus ir Lietuvai. Iki tol atskirai egzistavusios smulkios lietuvių genčių kunigaikštystės buvo užvaldytos vieno kunigaikščio – **Mindaugo**. Tai įvyko apie 1240 metus ir, žinoma, šis procesas nebuvo visai taikingas. Vis dėlto ir suvienytų genčių valstybei grėsė pavojai iš išorės. Iš rytų pusės pavojų kėlė jau „sukrikščionintos“ slavų gentys, o iš vakarų – kryžiuočiai su jų neaiškia kaimynyste ir nenuspėjamais veiksmais. Tiesa, lietuviams pasisėkė laikinai „apraminti“ kryžiuočius: 1236 m. jiems buvo suduotas skaudus smūgis Saulės mūšyje.

Politiniais sumetimais Mindaugas bandė palenkti į savo pusę Livonijos ordiną, bet reikalui esant ordinas nebūtų galėjęs padėti Mindaugui, nes būtų apkaltintas, jog palaiko pagonis. Todėl 1251 m. Mindaugas, jo šeima ir dvariškiai priėmė krikštą. Kiek vėliau, 1253 m. Mindaugas popiežiaus vardu ir pavedimu buvo karūnuotas Lietuvos karaliumi, kad būtų laikomas krikščioniškos, o ne pagoniškos tautos valdovu. Lietuvai buvo įsteigta vyskupija ir paskirtas vyskupas viliantis, jog toliau sėkmingai vyks visos tautos „krikščioninimas“. Bet šie planai sužlugo, nes pagoniškoji opozicija reikalavo, kad Mindaugas nutrauktų santykius su vokiečių Livonijos ordinu. 1263 metais Mindaugas ir jo šeima buvo nužudyti. Vyskupas pasitraukė į Vokietiją, o Vilniuje pastatyta katedra buvo nugriauta.

(Tęsinys kitame numeryje)

Albertas Latužis ✓

Įspūdžiai iš Europos baptistų federacijos posėdžio Sofijoje

Rugsėjo mėnesio 23-26 d., kaip ir kiekvienais metais, vyko Europos baptistų federacijos tarybos ir visų baptistų sąjungų Europoje susitikimas. Renginys vyko Bulgarijoje, Sofijoje, centrinės baptistų bažnyčios naujajame pastate. Jiems tai labai ypatinga vieta. Pastatas iškilo visai greta senojo pastato, kuriame bendruomenė nebetilpo. Šiuos maldos namus jie statė virš 20 metų. Nuo šiol čia vyks ne tik bažnyčios pamaldos, bet ir kita dvasinė veikla. Penkių aukštų pastate taip pat glausis mokykla romų vaikams, pirmosios medicininės

pagalbos centras nepasiturintiems, bei teologijos mokykla. Planuojama, kad čia vyks koncertai ir kita visuomenei svarbi veikla. O dalis pastato bus nuomojama verslui, kas padės rinkti lėšas misijai.

Šių metų susirinkimo tema buvo "Mylėk savo artimą kaip save patį." Tema pasirinkta ne atsitiktinai, pabėgėlių krizės fone kažin ar galėjo būti kita.

Visų pirma labai nustebino, kad pasveikinti EBF delegatų atvyko Bulgarijos Respublikos prezidentas Rosenas Plevnelievas, o su juo ir būrys žinainklaidos atstovų. EBF sekretorius Tonny Peckas buvo pakviestas į vieną iš televizijos laidų papasakoti apie pabėgėlių krizę ir EBF vaidmenį taikos procese.

Susirinkimo metu iš klausėme įvairių departamentų ataskaitas, visuose apmąstymuose, pamoksluose girdėjome buvimo kartu svarbą, ir vieningą žinia, kad negalime būti abejingi pabėgėlių problemai ir ką turėtume daryti, kad padėtume spręsti

tokius globalius klausimus.

EBF prezidentas Otniel Bunaciu (Rumunija) savo ataskaitoje kalbėjo:

"Per dvejus mano tarnystės kaip prezidento metus mano įsitikinimas tik sustiprėjo: Baptistai yra stipresni, kai jie yra kartu. Ką mums reiškia vienybė Europoje? Pirmiausia, reikia vaikščioti Biblijos tiesoje. Biblija mums yra šviesa, kaip rašoma psalmėje. Reikia visiems kartu skaityti Bibliją ir pagal ją gyventi.

Dažnai išgirstame ką norime, ir tuomet norime kitiems primesti savo supratimą. Tačiau Šventąjį Raštą svarbu skaityti pranašiška. Lengva skaityti tik per teologijos prizmę. Rytuose baptistai ginčijasi dėl kalvinizmo ir arminijonizmo, nors kartais net nežino, kas tas Kalvinas ir Arminijus buvo. Vakaruose dažnai Bibliją skaito per politikos prizmę. Neturtingose šalyse galima išgirsti daug klestėjimo evangelijos skelbimo, taigi ekonominio Biblijos interpretavimo. Kiti dar skaito per sociologinę, ekonominę ar nacionalistinę prizmę. Lengva pamiršti, kad Biblija yra pranašiška knyga, skaityti ją kartu ir išgirsti, ką ji sako. Reikia atpažinti, kuomet kalba Dvasia, ir ta pati Dvasia taip pat kalba sesei ir broliui. Mūsų stiprybė - Bibliją skaityti kartu. Ar tai darome? Ar turime įprotį skaityti kartu? Pamaldose skaitome kelias minutes, o pamokslaujame valandą.

Būtina atrasti dialogą. Mes tikime, kad valdžia priklauso Kristui. Panašiai kaip vienuolynuose, vienuoliai paklūsta tvarkai, taip ir mes privalome paklusti Kristaus valdžiai. Tikiu, kad Dvasia ateina tuomet, kai durys yra praviros. Nemanau, kad mus baus, jei keliame ekonomikos, sociologinius, teologiškus klausimus, bet pirmiausia mums reikia Šventosios Dvasios."

Ir galiausiai brolis kvietė susitapatinti su pabėgėliais pagal Charlie Hebdo pavyzdį ir iškėlė plakatą su ženklu: "Aš esu pabėgėlis".

EBF sekretorius Tonis Pekas priminė, kad baptistai vienybę patiria ne per dokumento pasirašymą. Daug svarbiau yra ją patirti per kitų brolių ir seserų gyvenimą. Sekretorius pasakojo apie vizitą rytų Ukrainoje, ir džiaugėsi, kad abi Ukrainos pusės sutinka kalbėtis.

Daug laiko buvo skirta pabėgėlių klausimui. Šalių atstovai pasakojo, kokia padėtis yra pas juos. Sunku net įsivaizduoti visus tuos tūkstačius žmonių, užplūdusius Vengriją, Vokietiją ir kitas Europos ir Azijos šalis. Nabilis Costa (Libanas) pasakojo, kad Libane dabar gyvena apėi 1,5 mln pabėgėlių. "Pamenate, kaip Jėzus pamaitino 5000 žmonių? Kas pasakė jam 'mes negalime'? Mokiniai. Mes dabar darome tą patį. Pabėgėliai yra rizika. Nelengvas iššūkis. Ne juokas. Kai kurių manymu, tai kultūrinė savižudybė. Tad ar priimsime juos? Dievas neveiks per mane, jei visų pirma negali veikti manyje. Jei nemylėsime, tuomet nekėsime. Negalime likti neutralūs.

Ir galiausiai, padėdami pabėgėliams, kam padedame? Sau ar pabėgėliams? Manau, padedame sau padėdami jiems. Geriausias kovos ginklas yra meilė jiems. Jei be paliovos kartosi žmonėms - aš jūsų nekenčiu, kas bus? Užaugs karta, kuri mūsų nekės dar labiau. Reikia kurti mokyklas. Arabai mėgsta ir supranta išsilavinimą. Galime padėti jiems gauti išsilavinimą. Padėkime jiems išgauti kas geriausia iš jų, o ne blogiausia. Jie mylėsime, atgal gausime kas geriausia, jie nekėsime, gausime dvigubai tiek neapykantos."

Visi su dideliu dėmesiu klausėme pastoriaus iš Ukrainos apmąstymų pagal Laiško romiečiams 12 skyrių:

"Mūsų istorinės šaknys radikalioje reformacijoje. Baptistai žinomi dėl radikalizmo, biblinio radikalizmo. Baptistai turėtų būti pasišventę Raštui ir paklusti jam. Ką mums reikia daryti, yra užrašyta Rašte. Pirmuosius baptistus persekiojo, jų nesuprato, nes jie norėjo būti panašūs į Naujojo Testamento bažnyčias. Raštas sako, kad meilė turi būti neveidmaininga. Kad reikia suktis nuo blogio prie gėrio, mylėti, suprasti, pakelti vienas kitą. Mes, krikščionys, turėtume parodyti nuolankumą. Kai žiūrime iš aukšto, Dievui tai nepatinka.

Man atrodo, kad daugeliui bažnyčių reikia dvasinio atgimimo, ypatingos aistros, degti Dvasioje. Ukrainoje turėjome 25 metus laisvės, bet atėjo nauja karta. Mes statėme bažnyčias, Dievas laimino. Ir tada nurimome. Tačiau Dievas pasiuntė tankus, ir mes pabudome. Užtat mūsų dvasia dabar ugninga, pradėjome mąstyti apie projektus, apie kuriuos nemąstėme anksčiau. Ir Europoje dabar laikas išeiti iš komforto zonos, laikas patirti naują pripildymą Dvasia.

"Džiaukitės viltyje, būkite kantrūs varge, ištvėringi maldoje." Viešpats pažadėjo išvaduoti ir nugalėti problemas. Pažadėjo būti su mumis. Tai viltis, kuria guodžiamės. XXI amžius yra daugelio skriaudų amžius. Mes žinome, kad artėjant Jėzaus sugrįžimui, daugės ir vargų. Todėl reikia daugiau maldos. Žiniasklaida skleidžia propagandą. Politikai turi savo tiesas. Kokia žiniasklaida pasitikime, tuo ir vadovaujamės savo nuomonėje apie įvykius. Bet Dievas sako, kad turime pasikliauti Šventuoju Raštu.

Romiečiams 12, 13 sako: "puoselėkite svetingumą". Vakarų Ukrainoje atsirado virš milijono pabėgėlių. Tai mūsų broliai iš rytų. Teko atšaukti renginius, priimti juos į savo namus, maldos namus. Tai nauja tarnystė, i mes nelabai buvome pasiruošę. Europos Sąjunga padėjo, JAV padėjo, Rusija padėjo. Bet šventųjų reikaluose reikia dalyvauti.

Apaštalas sako reikia laiminti, ne keikti. Į vieną iš mūsų bažnyčių Ukrainos Rytuose, kur vyko karas, užėjo du vyrai. Tai buvo rusų armijos kariai. Tuo metu vyko Viešpaties vakarienė – duonos laužimas. Jie klausė ar galima jiems dalyvauti? Pastorius atsakė, kad mes dalinamės vakariene tik su savo bendruomenės nariais...

"Laiminkite ir nekeikite". Mums sunku laiminti 15000 rusų karių ir tankų. Per pusantrų metų žuvo 15000 ukrainiečių. Kiek rusų žuvo, nežinau. Bet mes turime melstis už kitos šalies valdžią ir prezidentą, nors ir nelengva. Bet taip moko Raštas.

Ieškome atsakymus į sunkius pabėgėlių klausimus. Bet Raštas kviečia verkti su verkiančiais ir džiaugtis su besidžiaugiančiais, o kraujo ir ašarų daug. Ir Kristus sakė, kad taip bus. Tauta sukils prieš tautą, bus karų, bet tai dar ne galas. Mes esame arti ypatingų įvykių. Todėl reikia verkti su verkiančiais. Vienybė įmanoma tik su nusizėminusiais. Mus turi skirti nusizėminimas ir kuklumas, tada Dievas veiks per mus.

“Neatmokėkite už pikta, mąstykite kas tinkama. Gyvenkite taikoje su visais kiek įmanoma.” Mes ieškome taikos, bet visada bus žmonių, kuriems neįtiksimė. Lengviau nedaryti blogo, bet daug sunkiau daryti gera. Nedarymas yra nulinė krikščionybė. Kai darome gera, tuomet krikščionybė prasideda. Kas būtų, jie visi baptistai gyventų pagal Laiško romiečiams 12 skyrių? Būtų tikra Dievo karalystė. Melskimės, kad Europoje, rytuose, Rusijoje ir visur pasaulyje gyventume būtent taip.”

Susirinkusieji patvirtino naują EBF prezidentą iš Armėnijos - Asaturą Nahapetyaną, bei viceprezidentę Jenni Entrican iš Didžiosios Britanijos.

Susirinkime priimta rezoliucija dėl pabėgėlių ir Izraelio krikščioniškų mokyklų. Į EBF šeimą priimta misijinė Kipro “Faith Baptist” bažnyčia, kurios nariai visi yra pabėgėliai iš Šri Lankos.

Neįmanoma raštu perteikti visko, kas buvo susirinkimuose, pokalbiuose, maldos, valgymo kartu metu. Bet be galo džiugu, kad esame didelė ir marga šeima Europoje. Melskimės vieni už kitus ir nebūkime abejingi, mylėkime savo artimą kaip patys save.

Daugiau informacijos – EBF tinklapyje, www.ebf.org

Irmantas Pinkoraitis ✓

Pjūties šventė Ylakiuose

Švęsi Pjūties šventę...

Švęsi Derliaus nuėmimo

šventę metų pabaigoje.

(Išėjimo 23,16)

Kai gamta pradėjo puoštis rudens spalvomis, rugsėjo 27 d. Ylakių bendruomenė kartu su kitais duonos valgytojais susirinko į šventę – padėkoti Dievui už duoną kasdienę ir visas kitas gėrybes. Pamaldose

skambėjo muzikos ir giesmių garsai (žr. nuotrauką), Dievo žodis ir mintys iš Dievo žodžio. Po pamaldų – bendrystė prie vaišių stalo, dar kelios giesmės, pasisakymai, palinkėjimai. ✓

Europos Baptistų Federacijos (EBF) maldos kalendorius

Lapkričio 2-8 meldžiamės už:

Olandijos baptistų bažnyčių sąjunga

Bendruomenių skaičius:	77
Bendras narių skaičius:	10 606
Prezidentė:	Els Leeuw-Vermeulen
Generalinis koordinatorius:	Albrecht Boerrigter

Lapkričio 9-15 meldžiamės už:

Lenkijos baptistų sąjunga

Bendruomenių skaičius:	86
Bendras narių skaičius:	5 000
Pirmininkas/Generalinis Koordinatorius:	Mateusz Wichary

Lapkričio 16-22 meldžiamės už:

Moldovos evangelikų krikščionių baptistų bažnyčių sąjunga

Bendruomenių skaičius:	482
Bendras narių skaičius:	19 578
Prezidentas:	Ion Miron
Generalinis sekretorius:	Nicolae Vozian

Lapkričio 23-29 meldžiamės už:

Rumunijos baptistų sąjunga

Bendruomenių skaičius:	1 722
Bendras narių skaičius:	98 872
Prezidentas:	Otniel Bunaciu
Generalinis sekretorius:	Ionel Tutac

EBF maldos kalendorių bei išsamesnę informaciją apie maldos poreikius galite rasti Europos Baptistų Federacijos internetiniame puslapyje: <http://www.ebf.org>. ✓

*Straipsniai trumpinami ir redaguojami redakcijos nuožiūra. Redakcijos nuomonė ne visada sutampa su autorių nuomone.

*Jei norite atsisakyti naujienų, atsiųskite tuščią elektroninį laišką su žodeliu - NESIŪSTI.

© Lietuvos evangelikų baptistų bendruomenių sąjunga

El.paštas: office@baptist.lt

Mūsų sąskaita:

Lietuvos evangelikų baptistų bendruomenių sąjunga
Įmonės kodas: 192077697
AB SEB bankas,
Banko kodas: 70440
Sąskaitos nr. LT79 7044 0600 0415 1925